

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CCXXXVI. — Wydana i rozesłana dnia 30. grudnia 1917.

Treść: (№ 516. — 521.) 516. Rozporządzenie, celem wykonania artykułu I. rozporządzenia cesarskiego z dnia 16. marca 1917, w sprawie udzielania opustów podatku gruntowego przy katastrofach elementarnych. — 517. Rozporządzenie, dotyczące uskuteczniania wypłat na rachunek Ministerstwa opieki społecznej przez pocztową Kasę oszczędności. — 518. Rozporządzenie, dotyczące uregulowania obrotu tłuszczami odpadkowymi. — 519. Obwieszczenie, w sprawie sprostowania błędu w załączniku rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 28. września 1917, dotyczącego utworzenia okręgów karno-podatkowych i wyznaczenia władz podatkowych, powołanych do przeprowadzania dochodzeń karnych i do wydawania orzeczeń karnych. — 520. Rozporządzenie, którem zmienia się rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 31. października 1917, w sprawie zgłaszania i zamknięcia znajdującego się w Austrii majątku poddanych państw nieprzyjacielskich i w sprawie zgłaszania znajdującego się w państwach nieprzyjacielskich majątku poddanych państwa austriackiego. — 521. Rozporządzenie, w sprawie pewnych zmian rozporządzenia ministeryalnego z dnia 5. marca 1896, dotyczącego tworzenia zakładów ubezpieczeń, ich urządzania i zawiadywania ich czynnościami („regulatyw ubezpieczeniowy“).

516.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 25. grudnia 1917,

celem wykonania artykułu I. rozporządzenia cesarskiego z dnia 16. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 124, w sprawie udzielania opustów podatku gruntowego przy katastrofach elementarnych.

§ 1.

Na podstawie artykułu I., § 1., rozporządzenia cesarskiego z dnia 16. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 124, można domagać się począwszy od roku 1917 opustów podatku gruntowego tak przy uszkodzeniach kultur rolnych jak i lasu, jeśli przez katastrofy elementarne zostanie spowodowane zniszczenie plodów ziemi, które przekracza poważnie zakres zwykłych uszkodzeń wskutek niepogody, powtarzających się podług doświadczenia z pewną regularnością, choćby i nie rok rocznie, a szkoda przedstawia się jako istotne uszczuplenie plonu dotyczącego ciała gospodarczego.

I. Opust podatku przy uszkodzeniach kultur rolnych.

§ 2.

Warunki opustu podatku.

Opust podatku może być dozwolony, jeśli nadzwyczajne zdarzenie rodzaju w § 1. wymienionego spowoduje zniszczenie plodów ziemi, które nie zostały jeszcze z pola zwiezione. Ze zniszczeniem plodów ziemi uważa się na równi uniemożliwienie ich powstania. Jako takie katastrofy elementarne wchodzi przedewszystkiem w rachubę ogień, woda, grad, mszyca, zniszczenie przez owady lub myszy, choroby pasożytnicze itp. Niepogody, przedstawiające się tylko jako gwałtowniejsze formy regularnych zresztą zjawisk atmosferycznych, nie stanowią powodu odpisu podatku nawet wówczas, gdy wpływają niekorzystnie na plon ziemi jakościowo lub ilościowo, jak n. p. szczególna susza lub wilgoć. Takie niepogody mogą tylko wówczas spowodować dozwolenie opustu podatku, jeżeli występują w takim rozmiarze, jakiego wedle fachowej opinii nie można się spodziewać przeciętnie w dziesięcioletnim okresie czasu.

Szkoda zostanie tylko wtedy uwzględniona, jeśli wedle swego rozmiaru przedstawia się jako istotne uszczuplenie plonu dotyczącego ciała gospodarczego; warunek ten będzie można uważać z reguły za spełniony, jeżeli zostanie zniszczoną czwarta część całego plonu; będzie go można jednak przyjąć jako zniszczony w miarę szczególnych właściwości danego wypadku także już przy niższej stracie lub też dopiero przy wyższej. Za ciało gospodarcze uważa się wszystkie grunta rolne, związane w jedną rolę jednostkę gospodarczą, przyczem nie stanowi różnicy, czy grunta te leżą w jednej lub w kilku gminach podatkowych. Przy stosunku dzierżawnym decyduje ogół gruntów, związanych przez dzierżawcę w jedno przedsiębiorstwo. W razie gdy zarząd większych dóbr prowadzony jest w kilku stopniach, wówczas wchodzi każdorazem w rachubę najniższa jednostka administracyjna.

Jeżeli zwiezione już plody zostaną zniszczone przez ogień lub powódź, może być opust wyjątkowo wtedy dozwolonym, jeśli prócz istotnego uszkodzenia plonu (2. ustęp) zachodzi wedle ogólnego stanu gospodarczego poszkodowanego także jego niekorzystne położenie. Niema to wówczas miejsca, gdy poszkodowany odnośnie do szkody w zbiorach, spowodowanej przez katastrofę elementarną, ma pokrycie w ubezpieczeniu.

§ 3.

Wysokość opustu podatku.

Opust podatku stosuje się do stopnia zniszczenia całego plonu wszystkich gruntów rolnych, związanych w jedno ciało gospodarcze i przynajmniej się go w procentach rocznego podatku, przypadającego na te grunta, przyczem jednak należy go zawsze zaokrąglić w dół wedle całych procentów, a to w ten sposób, że się pomija ułamki do 0.5 procent, a większe ułamki liczy się za cały procent.

§ 4.

Oszacowanie szkody.

Przy oszacowaniu szkody należy plon wszystkich gruntów, związanych w jedno ciało gospodarcze, jakiego należałoby się spodziewać wedle gatunku uprawy i wydajności przy uwzględnieniu wszystkich ubocznych pożytków rolniczych w razie, gdyby katastrofa elementarna nie nastąpiła, przeciwstawić ubylkowi w zbiorach, spowodowanemu przez katastrofę elementarną. Jeżeli się łączny plon składa z kilku gatunków plodów, to będzie można celem wypośredkowania tego stosunku uzyskać potrzebną

jednolitą miarę porównawczą przez oszacowanie na pieniądze plonów w poszczególnych rodzajach plodów. [Na przykład: Jako plonu ciała gospodarczego należało oczekiwać x q pszenicy, y q żyta i z q koniczyny, podczas gdy uzyskało się faktycznie wskutek katastrofy elementarnej $\frac{x}{2}$ q

pszenicy, $\frac{3y}{4}$ q żyta i z q koniczyny. Spodziewany plon przedstawiałby przy pszenicy wartość pieniężną 2000 K, przy życie 1000 K, przy koniczynie 200 K, razem 3200 K, podczas gdy wartość faktycznie uzyskanego zbioru wynosi przy pszenicy 1000 K, przy życie 750 K a przy koniczynie 200 K, tak że zniszczały: pszenica w wartości 1000 K, żyto w wartości 250 K i koniczyna w wartości — K, razem w wartości 1250 K. Stopień zniszczenia wynosi zatem $\frac{100 \times 1250}{3200} = 39.06$ procent całego plonu, jakiego należało się spodziewać.]

§ 5.

Wielokrotne szkody. Kilkuletnie następstwa szkody.

Kilka katastrof elementarnych w jednym roku należy przy obliczaniu szkody osądzać wedle ich ogólnych następstw.

Jeżeli w jednym roku zajdzie kilka wypadków elementarnych, z których każdy z osobna nie stanowi powodu do opustu podatkowego, które jednakże w swej całości wywołują katastrofalną szkodę, wówczas ma nastąpić opust, w razie gdy podatnicy zasługują na szczególne uwzględnienie.

Przy szkodach przez mszycę, następnie przy innych katastrofach elementarnych, jeżeli powodują one kilkuletni zupełny ubytek plonu z nawiedzonych obszarów, opuszcza się podatek za lata, następujące po roku szkody, wówczas, gdy szkoda przedstawia się także i w tych latach jako istotne uszczuplenie plonu dotyczącego ciała gospodarczego (§ 2.).

Przy przyznaniu opustu podatku z powodu szkody przez mszycę dozwoli się na odroczenie zapłaty części podatku za rok najbliższy, równającej się opustowi, a to do końca roku podatkowego, względnie aż do rozstrzygnięcia rozszczenia o opust, odnoszący się do tego roku podatkowego.

Postanowienia o postępowaniu.

§ 6.

Doniesienie o szkodzie.

Poszkodowany musi pod zagrożeniem odwołania opustu podatku wniesić w ciągu ośmiu dni po sprostzeniu katastrofy elementarnej

pisemne albo protokolarne doniesienie, w którym ma być podany rodzaj zdarzenia, jakie wywołało szkodę, w przybliżeniu rozmiar powierzchni, dotkniętej zdarzeniem, i z wymienieniem uszkodzonych parcel, do tej władzy podatkowej I. instancyi (starostwa, administracji podatków), w której okręgu leży nawiedzone ciało gospodarcze, względnie, jeżeli rozciąga się ono na więcej powiatów, do tej władzy podatkowej, w której okręgu znajduje się większa część gruntów.

Jeżeli poszkodowany ma wątpliwości, która z kilku władz podatkowych, wchodzących w rachubę, jest właściwą, wówczas może wnieść doniesienie do jednej z nich ze skutkiem prawnym. W razie nadzwyczajnych przeszkód w komunikacji między gminą, w której szkoda nastąpiła, a siedzibą władzy podatkowej można wnieść doniesienie do bliżej położonego urzędu podatkowego.

Przekroczenie terminu doniesienia może być przez władzę podatkową I. instancyi darowane, jeżeli donoszący wykaze, że zwłoka zaszła bez jego winy i jeżeli wskutek opóźnienia nie stało się niemożliwym zbadanie pewnej decydującej okoliczności faktycznej.

Władze podatkowe mają na takie doniesienia spowodować natychmiast zbadanie bliższych okoliczności zdarzenia i cech jego szkodliwych następstw. Celem przeprowadzenia tych dochodzeń może władza podatkowa, jeżeli się tem sama nie zajmuje, posługiwać się urzędami podatkowymi, strażą skarbową albo innymi państwowymi lub gminnymi organami, albo wreszcie także innymi osobami zaufanymi, które są do jej dyspozycji. Dochodzenia należy przeprowadzać przez przesłuchanie osób poinformowanych albo w razie potrzeby przez naoczną na miejscu. O przeprowadzeniu dochodzenia należy zawiadomić donoszącego bezpośrednio albo przez ogłoszenie w gminie z tem pouczeniem, że mu wolno wziąć udział w dochodzeniu i przedłożyć ewentualne środki dowodowe.

Sprawozdanie do władzy podatkowej o dochodzeniu należy ułożyć w zwartej formie i ma się ono ograniczać do następujących punktów:

1. Dane o rodzaju zdarzenia (powódz, grad itd.), jego intensywności, oraz chwili, w której zaszło i czasu jego trwania;

2. podanie w przybliżeniu rozmiaru powierzchni, dotkniętej katastrofą. Tutaj nie potrzeba obliczać rozmiarów powierzchni, lecz wystarcza, jeżeli okolica nawiedzona przez szkodę o tyle będzie opisana, aby z tego można było skonstatować, czy grunta, wymienione w doniesieniach jako uszkodzone, leżą rzeczywiście w strefie do-

tkniętej przez szkodę, czy też nie (ewentualne przytoczenie parcel, stanowiących granicę strefy szkody);

3. daty, znamionujące szkodliwe następstwa zdarzenia. Należy je podać w ogólnych zarysach, a mianowicie z tego punktu widzenia, by można było wywnioskować, czy chodzi o zniszczenie plodów, czy o zupełne uniemożliwienie ich powstania, lub też o inne uszkodzenia produktów (przygniecenie łodyg, zmiecie żywej warstwy ziemi itd.). Oszacowaniem szkody nie należy się w tem stadyum postępowania zajmować.

Przesłuchania osób poinformowanych oraz ewentualne oświadczenie donoszącego lub jego zastępcy należy w jak najkrótszej formie uwidocznić w protokole. Protokół mają przesłuchane osoby podpisać.

§ 7.

Prośba o opust podatku.

Po zupełnem zebraniu wszystkich plodów, uzyskanych w tym roku, w którym zaszło zdarzenie, jednakże najpóźniej do dnia 31. grudnia tegoż roku, ma wnieść starający się o opust pisemną lub protokolarną prośbę do władzy podatkowej I. instancyi, właściwej wedle § 6. W tej prośbie ma on przy oznaczeniu wszystkich arkuszy posiadłości gruntowej, dotyczących nawiedzonego ciała gospodarczego, podać dokładnie uzyskany faktycznie zbiór, następnie wysokość ogólnego plonu, jakiego należało się spodziewać, gdyby katastrofa elementarna nie nastąpiła (§ 4.), ewentualnie porównując go z wynikami lat poprzednich.

§ 8.

Podnoszenie roszczenia o opust przy kilkuletnich następstwach szkody.

Przy następstwach szkody, obejmujących kilka lat, ma poszkodowany za każdym razem po zebraniu całego plonu, względnie do dnia 31. grudnia każdego roku, za który domaga się opustu, wnieść prośbę o przyznanie opustu, podając ubytek; poprzedniego donoszenia o trwaniu następstw szkody nie potrzeba.

§ 9.

Stwierdzenie szkody.

Władza podatkowa I. instancyi ma dane o spodziewanym i uzyskanym ogólnym zbiorze zbadać przy pomocy arkuszy posiadłości gruntowej i przy współdziałaniu osób zaufania i osób poinformowanych, ewentualnie także po wysłuchaniu rzeczoznawców, albo przy użyciu innych środków

dowodowych, będących do dyspozycji. Przytem należy stwierdzić, jaki ubytek w plonie został spowodowany przez zdarzenie elementarne. Dochodzenia na miejscu należy tylko wtenczas przeprowadzać, jeżeli okażą się potrzebne wedle okoliczności odnośnego wypadku. Istotne wątpliwości co do prawdziwości lub zupełności dat w prośbie podanych należy przedstawić proszącemu ustnie lub pisemnie, przyczem należy mu dać z wyznaczeniem terminu sposobność do przedłożenia dalszych dowodów na swe twierdzenia. Doręczenie wezwań lub przedstawienie wątpliwości można skutecznie dla kilku proszących z jednej gminy wspólnie przez wywieszenie na urzędzie gminnym.

Wynik stwierdzeń ma przedłożyć władza podatkowa I. instancyi przed ich rozstrzygnięciem do zaopiniowania specjalnej komisji. Komisja specjalna składa się prócz delegata władzy podatkowej z jednego wybranego i z jednego zamianowanego członka komisji szacunkowej podatku, dochodowego, których należy o ile możności wziąć z kół gospodarzy rolnych. Tych członków komisji ma powołać na czas ich funkcyonowania w charakterze członków komisji szacunkowej krajowa władza skarbowa.

Na podstawie przeprowadzonych stwierdzeń i przy uwzględnieniu opinii komisji specjalnej szacuje władza podatkowa ubytek zbioru w procentach całego plonu, jakiego należało się spodziewać (§ 4.), i oblicza wedle tego opust podatku.

Jeżeli opust zostanie przyznany dla pewnego ciała gospodarczego, dla którego wchodzi w rachubę kilka arkuszy posiadłości gruntowej, wówczas należy ustaloną kwotę opustu rozdzielić celem przeprowadzenia w kontakach odpowiednio do przypuszczalnych miejscowych następstw szkodliwego zdarzenia.

II. Opust podatku przy uszkodzeniu obszaru leśnego.

§ 10.

Warunki opustu podatku.

Opust podatku może być tylko wtedy przyznany, jeżeli jakieś nadzwyczajne zdarzenie rodzaju wymienionego w § 1. spowoduje takie zniszczenie drzewostanu, że nawiedzone powierzchnie mogą być przeprowadzone do rentowności tylko przez zalesienie. W szczególności będzie to mogło zachodzić przy pożarze lasu, z czem na równi należy uważać zniszczenie drzewostanu przez spalanie lub wyrąb, przeprowadzony dla uniknięcia rozszerzenia się szkodliwych owadów, albo przy połamaniu gałęzi przez śnieg, lub przy podobnych zdarzeniach.

Szkodę uwzględni się tylko wtedy, gdy zostanie zniszczona conajmniej trzecia część drzewostanu jednego kompleksu leśnego, stanowiącego terytoryalną całość bez względu na granice gmin katastralnych, i należącego do jednego właściciela. Drogi leśne, drożyny lub biegi wód nie stanowią przerw w kompleksach lasowych.

§ 11.

Wysokość i obliczenie opustu podatku.

Opust podatku przyznaje się w wysokości faktycznego przypisu podatku, jaki przypada na zniszczony zapas masy drzewnej (objęłość masy).

Celem wypośrodkowania zniszczonego zapasu masy drzewnej oblicza się przewidziane w operacie katastralnym roczny przyrost drzewa (roczny przychód) w stosunku do powierzchni, na której drzewostan został zniszczony, i mnoży się przez wiek zniszczonego drzewostanu.

Roczny przychód (przyrost drzewa) należy wstawić do rachunku w tej kwocie pieniężnej, jaka wedle operatu katastru podatku gruntowego przypada jako roczny czysty przychód na hektar uszkodzonej parceli katastralnej obszaru leśnego.

Powierzchnię, na której nastąpiło zniszczenie, należy ustalić według rozporządzalnych środków pomocniczych (akta katastralne, mapy leśne itd.) albo przez zmierzenie; jeżeli to nie jest dlatego możliwem, że zniszczenie nastąpiło wyrwykowo, wówczas należy zbadać stopień zniszczenia na powierzchni próbnej o obszarze conajmniej $\frac{1}{2}$ hektara i obliczyć dla całej uszkodzonej powierzchni. Jeżeli znajdują się rozmaite klasy wieku, wówczas należy wiek pnia i wymiar uszkodzonej powierzchni stwierdzić osobno dla każdej klasy.

Jeżeli odrębne traktowanie nie jest możliwe, wówczas należy oznaczyć przeciętny wiek z przeciętnego wieku pnia, zbadanego na próbnej powierzchni.

Tam, gdzie korpus leśny został zaliczony do kilku klas wydatności, należy poszczególne klasy wydatności, jeżeli są one dokładnie odgraniczone, z osobna wstawiać do rachunku, w przeciwnym zaś razie przyjmować przeciętny czysty przychód.

Jeżeli istniejące masy drzewne nie zostały w całości zniszczone, lecz zachowały się częściowo w stanie zmniejszonej wartości, wówczas należy przy obliczeniu zapasu masy drzewnej, jaki należy uważać za zniszczony, uwzględnić wartość zachowanego jeszcze zapasu masy drzewnej, względnie przychód w pieniądzu, jaki dałby się zań uzyskać.

Przypis podatku, miarodajny dla opustu podatku w myśl 1. ustępu tego paragrafu, należy

wypośredkować za hektar, licząc wstecz od roku szkody za taką ilość lat, jaka odpowiada wiekowi zniszczonego drzewostanu. Wiekowi zniszczonego drzewostanu nie wolno przyjmować w wysokości, przewyższającej wiek ścinania (turnus), przewidziany w operacie katastru gruntowego; nie wolno go także w żadnym razie przyjąć w wysokości, przewyższającej tę ilość lat, podczas której las był jako taki opodatkowany.

Postanowienia o postępowaniu.

§ 12.

Prośba o opust podatku.

Prośba o opust podatku musi być najpóźniej w ciągu ośmiu dni po spostrzeżeniu szkody wniesiona pisemnie lub podana do protokołu we władzy skarbowej I. instancyi, w której okręgu znajduje się uszkodzony kompleks leśny i musi zawierać przy określeniu uszkodzonych parcel leśnych dokładne podanie przyczyny szkody i o ile to jest możliwe rozmiar szkody.

Jeżeli kompleks leśny rozciąga się na kilka powiatów, wówczas należy wnieść prośbę do tej władzy podatkowej, w której okręgu znajduje się większa część uszkodzonej powierzchni.

§ 6., ustęp 2. i 3., znajduje analogiczne zastosowanie.

§ 13.

Stwierdzenie szkody.

Stwierdzenie szkody następuje przez władzę podatkową I. instancyi na podstawie badania, które ma być na miejscu przeprowadzone, a mianowicie z reguły przez urzędowo upoważnionych znawców leśnictwa, a przy którym może być uszkodzowany obecny.

III. Postanowienia wspólne.

§ 14.

Dodatki ciał autonomicznych.

Opust nie powoduje żadnej zmiany podstawy wymiaru dla dodatków ciał autonomicznych i dla opłat na ich rzecz, o ile w ustawodawstwie krajowym nie jest coś innego zarządzone.

§ 15.

Zabiegi strony.

Czynności stron, przewidziane w tem rozporządzeniu, mogą być także przedsiębrane przez pełnomocników.

Za pełnomocnika należy uważać małżonka, prawnego zastępcę niewłasnowolnego, dzierżawcę lub użytkowcę oraz kierujących i upoważnionych urzędników dworskich lub leśnych.

Doniesienia i prośby może wnosić zamiast podatnika także naczelnik gminy, względnie prełożony wyłączzonego obszaru dworskiego, w którym leżą uszkodzone grunta.

Także kilku właścicieli gruntów może łącznie wnosić doniesienie o szkodzie, względnie prośbę o opust.

§ 16.

Obowiązek informowania i współdziałania w postępowaniu.

Każdy jest obowiązany udzielać władzy podatkowej na pytanie wyjaśnień w postępowaniu przy opustach podatku gruntowego lub zeznawać jako rzeczoznawca.

Gminy są obowiązane do współdziałania w tem postępowaniu na żądanie władz podatkowych.

Publicznych funkcyjaryuszów można za zwoleniem ich przełożonej władzy służbowej powoływać do współdziałania.

§ 17.

Koszta postępowania.

Mężowie zaufania i osoby informujące, następnie członkowie komisji specjalnej oraz członkowie reprezentacyi gminnych, powołani do ewentualnych dochodzeń nie mają prawa do wynagrodzenia, mogą tylko domagać się zwrotu kosztów jazdy. Do oznaczania tych zwrotów kosztów stosują się przepisy, obowiązujące dla zwrotu kosztów jazdy członków komisji podatków osobistych (reskrypt Ministerstwa skarbu z dnia 25. czerwca 1897, Dz. u. p. Nr. 151). Wynagrodzenia dla rzeczoznawców za znaczniejsze trudy oznacza krajowa władza skarbowa od wypadku do wypadku.

Jeżeli się okaże, że wniesienie prośby o opust było oczywiście nieuzasadnione, można proszącego pociągnąć w drodze administracyjnej do zwrotu kosztów, spowodowanych przez badania.

§ 18.

Środki prawne.

Przeciw rozstrzygnięciu władzy podatkowej I. instancyi jest dopuszczalny rekurs do krajowej władzy skarbowej, która rozstrzyga ostatecznie.

§ 19.

Doniesienia o szkodach oraz prośby o opust podatku są wolne od stempla podług poz. tar. 44 g ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89.

§ 20.

Osobna opłata.

Osobną opłatę w wysokości 2 procent czystego przychodu katastralnego, ustanowioną w § 2., artykułu I. cesarskiego rozporządzenia z dnia 16. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 124, będzie się pobierało i ściagało wraz z podatkiem gruntowym.

Stosunkową część opłaty, przypadającą na płatne już raty podatku gruntowego, należy pobrać wraz z najbliższą ratą, która zapada po wydaniu tego rozporządzenia.

Osobnego nakazu zapłaty co do tej opłaty nie będzie się wystawiało. Za pomocą obwieszczenia należy zwrócić uwagę obowiązanych do podatku gruntowego na obowiązek uiszczania opłaty.

§ 21.

Przypisu osobnej opłaty w celu wymiaru i poboru dodatków ciał autonomicznych i opłat na ich rzecz nie uskutecznia się. Pozatem dzieli osobna opłata losy podatku gruntowego. Każde obniżenie przypisu podatku gruntowego (odpis, opust) powoduje zatem ubytek odpowiedniej części osobnej opłaty.

§ 22.

Urzędy podatkowe mają tę opłatę zarachowywać łącznie z podatkiem gruntowym.

Władze podatkowe mają przedkładać krajowej władzy skarbowej do końca marca każdego roku łączny wykaz opustów podatku gruntowego, przyznanych za ubiegły rok. Gdyby do tego terminu nie były jeszcze poszczególne prośby o opust załatwione, wówczas należy później przyznane opusty włączać taksamo, jak opusty, udzielone po tym terminie rozstrzygnięciem rekursowem, do wykazu za najbliższy rok.

Krajowa władza skarbowa oblicza z tych wykazów, corocznie do niej wpływających, łączną sumę opustów, udzielonych w jej obszarze administracyjnym, i pokrywa spowodowany tem ubytek podatku z łącznej wynikłości osobnej opłaty, uzyskanej w roku ubiegłym; zalicza ona tę kwotę pokrycia jako zwrot opustów podatku gruntowego

i przekazuje resztę, pozostającą z łącznych wynikłości osobnej opłaty, Ministerstwu rolnictwa do użycia na cele, ustanowione w artykule I, § 2., ustęp 4. i 5., rozporządzenia cesarskiego z dnia 16. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 124.

Jeżeli opusty, przyznane w pewnym roku nie znajdą pokrycia w łącznej wynikłości osobnej opłaty, to należy niedobór pokryć wprzód z wyników następnego roku, tak iż przekazanie na rzecz Ministerstwa rolnictwa może dopiero wtedy nastąpić, gdy wszystkie opusty, przyznane w latach poprzednich, zostały pokryte.

§ 23.

Obszar wojenny!

W obszarach wojennych, określonych w § 1. rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 30. listopada 1915, Dz. u. p. Nr. 358, należy szkody elementarne, które zaszyły przed ogłoszeniem obwieszczenia, wydanego stosownie do § 3. tego rozporządzenia (w brzmieniu rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 23. kwietnia 1917, Dz. u. p. Nr. 178) traktować podług zasad, ustalonych w wyżej wymienionych rozporządzeniach. Do zdarzeń elementarnych, które zajdą po wydaniu takiego obwieszczenia, należy stosować zarządzenia niniejszego rozporządzenia, skoro przed załatwieniem podania, wniesionego o ich uwzględnienie, nie wyjdzie ponowne obwieszczenie (§ 4. cytowanego rozporządzenia).

Odpisy z tytułu szkód elementarnych, przyznane w obszarze wojennym na podstawie rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 30. listopada 1915, Dz. u. p. Nr. 358, względnie na podstawie rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 23. kwietnia 1917, Dz. u. p. Nr. 178, ponosi skarb państwa, a zatem nie pokrywa się ich z osobnych opłat.

§ 24.

Postanowienia przejściowe.

Doniesienia zarządzone w § 6. i prośby zarządzone w § 12. mogą być wniesione odnośnie do tych zdarzeń, które zajdą do 14. dnia po ogłoszeniu tego rozporządzenia, jeszcze w ciągu ośmiodniowego terminu, rozpoczynającego się w 15. dniu po ogłoszeniu. W tym samym terminie mogą być także wniesione prośby, przewidziane w § 7., o ile odnoszą się do roku 1917, a mianowicie łącznie z donieseniami.

Rozporządzenie Ministerstwa opieki społecznej, Ministerstwa skarbu i Ministerstwa handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową z dnia 28. grudnia 1917,

dotyczące uskuteczniania wypłat na rachunek Ministerstwa opieki społecznej przez pocztową Kasę oszczędności.

§ 1.

Począwszy od dnia 1. stycznia 1918 będzie się uskuteczniało wszystkie wypłaty, których przekazanie następuje ze strony Ministerstwa opieki społecznej, przez pocztową Kasę oszczędności. Wyjęte od tego są:

- a) wypłaty do rąk uprawnionych do pobierania, zamieszkałych za granicą,
- b) wypłaty, które muszą być uskutecznione w efektywnym złocie i
- c) wypłaty na rachunek Węgier, władz wspólnych i organów autonomicznych.

§ 2.

Dla wypłat, wymienionych w § 1., które mają być zrealizowane w obrocie przekazowym pocztowej Kasy oszczędności, funguje jako organ likwidujący wyłącznie ministeryalny departament rachunkowy Ministerstwa opieki społecznej.

Temu departamentowi rachunkowemu należy w myśl rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 8. stycznia 1911, Dz. u. p. Nr. 4, doręczać przeznaczone dotąd dla wypłacających kas wygotowania sądowych uchwał zajęcia i przekazania (zakazów dla dłużnika trzeciego), o ile takie doręczenie ma być wogóle uskutecznione na wniosek ponaglącego wierzyciela stosownie do § 295. o. e.

§ 3.

Zresztą mają do wyżej określonych wypłat analogiczne zastosowanie postanowienia §§ 5., 6., 7. i 9. rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 10. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 245, dotyczącego uskuteczniania wypłat na rachunek dolnoaustriackich władz skarbowych przez c. k. pocztową Kasę oszczędności. Ewentualne reklamacje należy zawsze wystosowywać do departamentu rachunkowego, oznaczonego w § 2.

Mataja wtr.

Wimmer wtr.

Wieser wtr.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 28. grudnia 1917,

dotyczące uregulowania obrotu tłuszczami odpadkowymi.

Na podstawie ustawy z dnia 24. lipca 1917. Dz. u. p. Nr. 307, rozporządza się, co następuje:

§ 1.

Tłuszcze, uzyskane w rakarniach, pozostałości przy wytapieniu tłuszczu wieprzowego, które dadzą się użyć tylko do celów technicznych (t. z. tłuszcz z osadu), tłuszcze, wytworzone w warzelniach trunków, oraz wszystkie inne tłuszcze odpadkowe pochodzenia zwierzęcego lub roślinnego każdego rodzaju (tutaj należą odpadki tłuszczów, wymienionych pod pozycją F 9 klasyfikacji towarów austriacko-węgierskiej i bośniacko-hercegowińskiej kolejowej taryfy towarów część I., oddział B), mają właściciele lub przechowcy zgłaszać celem objęcia w Tow. akc. austriackiej Centrali olejów i tłuszczów we Wiedniu, podając rodzaj, ilość i miejsce przechowania, a jeżeli przechowca nie jest równocześnie właścicielem, wymieniając właściciela.

Zgłoszenie ma nastąpić odnośnie do zapasów, istniejących już w chwili wejścia tego rozporządzenia w życie, najpóźniej do dnia 10. stycznia 1918, a odnośnie do ilości, później przypadających, w 1. dniu każdego miesiąca.

Tow. akc. austriackiej Centrali olejów i tłuszczów jest obowiązane do objęcia zgłoszonego towaru i zapłaconia zań najpóźniej w ciągu 4 tygodni, począwszy od dnia zgłoszenia. Do tej chwili należy towar odpowiednio przechowywać i utrzymywać.

§ 2.

Obowiązek zgłoszenia nie odnosi się do zapasów, które pozostają w posiadaniu państwa lub zarządu wojskowego.

§ 3.

Co do ceny objęcia, która ma być zapłacona, winno Tow. akc. austriackiej Centrali olejów i tłuszczów porozumieć się z uprawnionym do dyspozycji.

Jeżeli nie dojdzie do porozumienia, wówczas zostanie cena ustalona przez ten sąd powiatowy, w którego okręgu znajduje się towar, w postępowaniu niespornem po wysłuchaniu rzeczoznawców.

W tym przypadku ma Tow. akc. austriackiej Centrali olejów i tłuszczów uiścić przy objęciu na razie ofiarowaną przez się cenę kupna w gotówce.

Rozstrzygnięcie sądu powiatowego może być zacepione rekuresem w ciągu 8 dni. Przeciw rozstrzygnięciu drugiej instancji nie jest dopuszczalny dalszy środek prawny. Sąd rozstrzyga według swobodnego uznania, czy koszty postępowania mają być zwrócone przez jedną ze stron, lub rozdzielone na obie strony.

Obowiązek dostawy nie doznaje wskutek postępowania sądowego zwłoki.

§ 4.

Istniejące zobowiązania z umów nie stoją na przeszkodzie wykonaniu obowiązków, nałożonych tem rozporządzeniem, i wydanych na podstawie tegoż zarządzeń. /

§ 5.

W razie, gdy uprawniony do dyspozycji wzbrania się sprzedać towary Tow. akc. austriackiej Centrali olejów i tłuszczów, ma polityczna władza pierwszej instancji, w której okręgu znajdują się zapasy, orzec o obowiązku ich wydania i zarządzić w razie potrzeby przymusowy odbiór zapasów na koszt posiadacza.

Orzeczenie jest skuteczne przeciw każdemu, komu przysługują rzeczowe prawa na zapasach.

W razie przymusowego odbioru zapasów należy potrącić 10 procent od ceny objęcia, należącej się podług § 3.

Jeżeli uprawnionego do dyspozycji nie można wyszukać lub osiągnąć, albo jeśli cena ma służyć na zaspokojenie pretensji trzecich osób z praw rzeczowych, wówczas należy złożyć wartość towarów w sądzie.

Zapasy, przymusowo odebrane, ma ich ostatni przechowca, nieodpłatnie aż do odstawienia prze-

chowywać, starannie się z nimi obchodzić i utrzymywać.

§ 6.

Przesyłki towarów, określonych w § 1., mogą być przez koleje żelazne lub przedsiębiorstwa żeglugi parowej tylko wtedy przyjmowane do przewozu, jeżeli do dokumentów przewozowych dodano dla każdej przesyłki poświadczenie przewozowe, wystawione przez Tow. akc. austriackiej Centrali olejów i tłuszczów według dołączonego wzoru.

Dla przesyłek zarządu wojskowego, dla przesyłek z zagranicy cłowej, z Węgier, z Bośni i Hercegowiny, oraz dla przesyłek, które w chwili wejścia tego rozporządzenia w życie były już nadane celem dostawy, nie potrzeba tego rodzaju poświadczeń przewozowych.

§ 7.

Przekroczenia tego rozporządzenia i każde współdziałanie przy udaremnianiu zobowiązań, w niem ustalonych, będą karane przez polityczną władzę, o ile te czynności nie podlegają surowszej karze, grzywnami do 20.000 K lub aresztem do 6 miesięcy. Te kary mogą być także orzeczone obok siebie. Ponadto może być także orzeczoną konfiskata zapasów, do których odnosi się karygodna czynność i, jeżeli przekroczenie nastąpiło w wykonywaniu przemysłu, utrata uprawnienia przemysłowego.

§ 8.

To rozporządzenie wchodzi w życie w dniu jego ogłoszenia.

Höfer wlr.

Banhans wlr.

Schaner wlr.

Wieser wlr.

Silva-Tarouca wlr.

Wzór.

Poświadczenie przewozowe dla tłuszczów odpadkowych.

Imię i nazwisko posyłającego

w jest uprawniony do przewiezienia
..... kg tłuszczu odpadkowego,
a mianowicie w czasie od do

z (nazwa stacji wysyłającej)

do (nazwa stacji przeznaczenia)

(koleją żelazną lub okrętem parowym) pod adresem $\frac{\text{pana}}{\text{pani}}$ (imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania odbiorcy)

Wiedeń, dnia 191

Tow. akc. austriackiej Centrali olejów i tłuszczów.

Poświadczenie to należy trwale przytwierdzić do dokumentu przewozowego.
Dołączenie poświadczenia należy w dokumencie przewozowym zaznaczyć.
Poświadczenie ma być przez stację przeznaczenia ściągnięte.

519.

Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem skarbu z dnia 28. grudnia 1917,

w sprawie sprostowania błędu w załączniku rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 28. września 1917, Dz. u. p. Nr. 398, dotyczącego utworzenia okręgów karno-podatkowych i wyznaczenia władz podatkowych, powołanych do przeprowadzania dochodzeń karnych i do wydawania orzeczeń karnych.

W załączniku ogłoszonego w CLXXVIII. części Dziennika ustaw państwa pod Nr. 398 rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 28. września 1917, dotyczącego utworzenia okręgów karno-podatkowych i wyznaczenia władz podatkowych, powołanych do przeprowadzania dochodzeń karnych i do wydawania orzeczeń karnych ma pod liczbą bieżącą 14 Dalmacya w rubryce 4, zamiast „Administracya podatkowa w Zadarze“ opiewać „Starostwo w Zadarze“, a w rubryce 5. zamiast „Obszar administracyi podatkowej w Zadarze i obszar wszystkich starostw“ opiewać „Obszar wszystkich starostw“.

Toggenburg wlr.

Wimmer wlr.

520.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 29. grudnia 1917,

którem zmienia się rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 31. października 1917, Dz. u. p. Nr. 439, w sprawie zgłaszania i zamknięcia znajdującego się w Austrii majątku poddanych państw nieprzyjacielskich i w sprawie zgłaszania znajdującego się w państwach nieprzyjacielskich majątku poddanych państwa austriackiego.

Na podstawie § 1. ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, rozporządza się, co następuje:

§ 1.

Termin do uskutecznienia zgłoszeń, ustanowiony w § 10., ustęp 4., rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 31. października 1917, Dz. u. p. Nr. 439, przedłuża się do dnia 15. lutego 1918; obowiązany do zgłaszania może na jego wniosek udzielić właściwe biuro zgłoszenia terminu dodatkowego.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Seidler wlr.

Höfer wlr.

Toggenburg wlr.

Ćwikliński wlr.

Mataja wlr.

Banhans wlr.

Schauer wlr.

Homann wlr.

Wimmer wlr.

Žolger wlr.

Czapp wlr.

Twardowski wlr.

Horbaczewski wlr.

Wieser wlr.

Silva-Tarouca wlr.

521.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu i skarbu z dnia 29. grudnia 1917,

w sprawie pewnych zmian rozporządzenia tych Ministerstw z dnia 5. marca 1896, Dz. u. p. Nr. 31, dotyczącego tworzenia zakładów ubezpieczeń, ich urządzania i zawiadywania ich czynnościami („regulatyw ubezpieczeniowy“).

Artykuł I.

1. Używane w regulatywie ubezpieczeniowym wyrażenie „ubezpieczony“ należy uważać za równoznaczne z wyrażeniem „biorący ubezpieczenie“, używanem w ustawie z dnia 23. grudnia 1917, Dz. u. p. Nr. 501, o umowie ubezpieczenia (ust. o um. ubezp.).

2. § 10. regulatywu ubezpieczeniowego ma opiewać:

„Zatwierdzenia przez państwo wymagają następnie ogólne warunki ubezpieczenia każdego zakładu ubezpieczeń, mające służyć za podstawę dla umów o ubezpieczenie, jakie tenże będzie zawierał w krajach tutejszych, oraz każda późniejsza zmiana lub każde późniejsze uzupełnienie ogólnych warunków. W zakładach wzajemnych ubez-

pieczeń mają stanowić ogólne warunki ubezpieczenia część składową statutow.

Osobnych warunków ubezpieczenia wolno przy tutejszo-krajowym prowadzeniu czynności tylko wtedy używać bez zatwierdzenia przez państwo, jeśli nie są sprzeczne z ogólnymi warunkami ubezpieczenia, lecz je tylko uzupełniają, albo jeżeli zapewniają biorącemu ubezpieczenie korzystniejsze warunki.“

W ciągu roku 1918. zostanie przewidziane tu zatwierdzenie przez państwo tylko dla takich warunków ubezpieczenia udzielonem, które postanawiają, że przepisy ustawy o umowie ubezpieczenia stosują się do, stosunku umowy o tyle, o ile nie umówiono pewnych odmiennych postanowień, na jakie zezwalają nieobowiązujące bezwzględnie przepisy. Włączenie tego postanowienia do warunków ubezpieczenia może być zaniechane, jeżeli mają być one wedle oświadczenia odnośnego zakładu ubezpieczeń użyte dopiero po dniu 31. grudnia 1918. W klauzuli zatwierdzającej należy wskazać na to czasowe ograniczenie.

3. § 11. ma opiewać:

„Ogólne warunki ubezpieczenia muszą — pominiawszy przepis § 144., ustęp 1., ust. o um. ubez. — w każdym razie, zawierać:

1. wszystkie postanowienia, odbiegające na niekorzyść zawierającego ubezpieczenie od nieobowiązujących bezwzględnie przepisów ustawy o umowie ubezpieczenia, które mają być umówione przy zawieraniu kontraktów;

2. wszystkie postanowienia umowne, wedle których mają w razie zaistnienia pewnych ogólnych stanów faktycznych, niezawisłych od jakości poszczególnego ryzyka, nastąpić dla biorącego ubezpieczenie ujemne skutki prawne, jakie nie są już ustanowione w ustawie o umowie ubezpieczenia;

3. przy towarzystwach, opartych na wzajemności, postanowienia o prawach biorącego ubezpieczenie do uczestniczenia w nadwyżkach obrotowych; przy towarzystwach akcyjnych, które przyznają biorącym ubezpieczenie udział w zyskach, postanowienia o prawach biorących ubezpieczenie do uczestniczenia w zysku z obrotu.

W jakim rozmiarze i w jakiej formie przedstawienia mają być w ogólnych warunkach ubezpieczenia podane do wiadomości obowiązujące bezwzględnie przepisy ustawy o umowie ubezpieczenia i te nieobowiązujące bezwzględnie przepisy, których ogólne warunki ubezpieczenia nie dotyczą, po-

stanawia Ministerstwo spraw wewnętrznych po wysłuchaniu każdorazowych interesentów z kół ubezpieczających przez wydanie warunków wzorowych w porozumieniu z Ministerstwem sprawiedliwości, albo przez zarządzenie w każdym poszczególnym przypadku. Jeśli wszystkie przepisy ustawy o umowie ubezpieczenia, regulujące odnośny dział ubezpieczenia, nie zostaną dosłownie powtórzone, musi być ta niezupełność oznajmienia wyraźnie zaznaczona. To samo obowiązuje, jeżeli poszczególne przepisy zostaną podane do wiadomości tylko w wyciągu lub w układzie, który w inny sposób odiega od tekstu ustawy o umowie ubezpieczenia.“

4. § 12. ma opiewać:

„Ustalenia w ogólnych warunkach ubezpieczenia, przepisane w § 144., ustęp 1., ust. o um. ubez., muszą odpowiadać następującym postanowieniom:

a) w razie odkupu ma wynosić odprawa, jeżeli oznacza się ją w jednakowej kwocie na cały czas trwania ubezpieczenia, przynajmniej trzy czwarte rezerwy premii; a jeżeli odprawę oblicza się według skali, wzrastającej z trwaniem ubezpieczenia aż do wysokości całej rezerwy premii, to ma się ona zaczynać od kwoty, wynoszącej przynajmniej 60% rezerwy premii;

b) w razie redukcji ubezpieczenia należy zmniejszoną sumę ubezpieczenia względnie rentę obliczyć, biorąc za podstawę całą rezerwę premii, przypadającą na ubezpieczenie, albo przy ubezpieczeniach mieszanych w stosunku ubiegłych lat ubezpieczenia do okresu ubezpieczenia, ustanowionego w umowie.

W policach należy w tabeli podać cyfrowo wartości odkupu, względnie zmniejszone sumy ubezpieczenia w stosunku do czasu trwania ubezpieczenia, zaczynając od trzyletniego czasu trwania, a następnie za okresy czasu conajmniej od lat pięciu do pięciu.“

5. W § 13. należy zastąpić cytą „§ 11., punkt 7.“ przez „§ 11., punkt 3.“

6. § 14. ma opiewać:

„Te zakłady ubezpieczeń, które osobnym funkcjonaryuszom powierzają pośredniczenie w czynnościach ubezpieczeniowych albo zawieranie

umów o ubezpieczenie — bez względu na to, jaki oni mają tytuł (agent, agent generalny, inspektor itd.) i czy odnośny funkcjonaryusz pozostaje w stosunku służbowym do zakładu — mają tych funkcjonaryuszów zaopatrzyć w pełnomocnictwa, wymieniające szczególnie ich uprawnienia, opierając się przytem na brzmieniu §§ 43. i 44. ust. o um. ubezsp.; taksamo należy postąpić, jeżeli ma się rozszerzyć lub ograniczyć uprawnienia, wymienione w tych przepisach. Jeżeli taki funkcjonaryusz jest wyraźnie ustanowiony dla pewnego oznaczonego okręgu, to musi się wymienić w pełnomocnictwie wynikające z tego ograniczenie jego uprawnień, opierając się na brzmieniu § 45. ust. o um. ubezsp.

Zakłady ubezpieczeń mają tych funkcjonaryuszów zobowiązać, aby w obcowaniu ze stronami legitymowali się przez okazanie pełnomocnictwa.

Pełnomocnictwa generalnych reprezentantów zagranicznych zakładów ubezpieczeń należy ściśle określić po myśli artykułu IV. rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. listopada 1865, Dz. u. p. Nr. 127. Pełnomocnictwa te muszą się rozciągać w szczególności także na wystawianie defini-tywnych polic. "

7. § 15. otrzymuje następujące nowe ustępy:

„W razie, jeżeli uprawnienia, wymienione w §§ 43. i 44. ust. o um. ubezsp., zostają w pełnomocnictwie (§ 14.) ograniczone, musi się zwrócić na to uwagę w dokumencie ubezpieczeniowym (policy) i we wniosku wpadającym w oczy drukiem i na wpadającym w oczy miejscu, jeżeli w poszczególnym przypadku nie wręcza się osobnego oznajmienia pisemnego.

W ten sam sposób w obu formularzach dokumentów musi się zwrócić uwagę na prawo, oznaczone w § 10. ust. o um. ubezsp.

Wniosek i dokument ubezpieczeniowy muszą być łatwo i wyraźnie czytelne.“

Artykuł II.

1. § 33., punkt 4., ma opiewać:

„Wartość papierów wartościowych należy podać w bilansie według wartości kursowej z końcem

roku rachunkowego. Można jednak do bilansów z tych lat rachunkowych, które w całości lub w części przypadają na czas włącznie po rok kalendarzowy 1926, wstawić pożyczki wojenne, wydane od roku 1914, według ceny nabycia.

Wartość papierów do losowania, notowanych ponad wartość wylosowania, można podać podług najmniejszej kwoty, przypadającej według planu losowania po potrąceniu należytości.“

2. § 33., punkt 5., ma opiewać:

„Książkowe nie zrealizowane zyski na kursie papierów wartościowych należy przekazać fundusowi różnic kursowych.

Użycie tego funduszu na inne cele jak na pokrywanie strat na kursie jest dopuszczalne tylko za zezwoleniem władzy nadzorczej.

Postanowienie to obowiązuje także w odniesieniu do pożyczek wojennych, oznaczonych w punkcie 4.“

3. § 34., ustęp 3., punkt 1., ma opiewać:

„1. wykaz posiadanych papierów wartościowych z wymienieniem papierów i ilości sztuk, wartości imiennej i kursowej, względnie ceny nabycia (§ 33., punkt 4.);“

4. § 51., II., punkt 5., ma opiewać:

„5. stratę na kursie papierów wartościowych (osobne traktowanie pożyczek wojennych w myśl § 33., punkt 4., jest także tutaj dopuszczalne);“

Artykuł III.

Przepisy, zawarte w artykułach I., punkt 1., 2. i 7., ustęp 2. i 3., i II., wchodzą w życie dnia 1. stycznia 1918, a inne przepisy dnia 1. stycznia 1919.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu i skarbu z dnia 26. maja 1916, Dz. u. p. Nr. 160, i rozporządzenie Ministra sprawiedliwości i Ministra spraw wewnętrznych z dnia 27. grudnia 1916, Dz. u. p. Nr. 429, tracą dnia 1. stycznia 1918 moc obowiązującą.

Toggenburg wtr.

Wimmer wtr.

Schauer wtr.

Wieser wtr.